

τάβλητον τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ καιροῦ, κλπ. διαθέτουσι διαφόρως καὶ τὰ σώματα ὑγιεινῶς, καὶ τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων ἡθικῶς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλληνικοῦ κλίματος ἔχουσι μέτριον ἀνάστημα, εἰσι μᾶλλον ἰσχυροὶ ἢ παχεῖς, ὑγιεῖς, ἔχουσι χρῶμα μᾶλλον μελαγχρινόν, σιτόχρουν, παρὰ λευκόν. Εἰσι δραστήριοι, ἀλλ' ἀψίκοροι· ἀντέχουσιν εἰς τοὺς κόπους· εἰσὶν ὀλιγαρκεῖς καὶ μάλιστα εἰς τροφάς. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης δύναται καλῶς διαγεῖν τρώγων ἄρτον, ἐλαίης ἢ τυρόν, καὶ πίνων ὕδωρ, τ' αὐτὸ ἔχει καὶ ὁ ἐργάτης. Ὁ Ἕλλην ἐν γένει εἶνε ζωηρὸς, νουνεχὴς, πολυμήχανος, νεωτεριστής, διότι εἶνε ἀψίκορος, φιλελεύθερος ποθῶν τὴν ἀνεξαρτησίαν, φιλοδίκαιος καὶ φίλαρχος, δὲν ἀνέχεται τὴν ὑπεροχὴν, ἕκαστος ποθεῖ ὑπερέχειν, ὁ ὑπηρέτης σκέπτεται ν' ἀποκατασταθῇ κύριος, ἄρχων, δῆμαρχος, βουλευτής καὶ ὑπουργός· διὰ ταῦτα ἀνέκαθεν ὁ Ἕλλην μισεῖ τὴν αὐθαίρετον μοναρχίαν, καὶ θέλει τὴν ἰσονομίαν· θέλει ὅμως ἓνα ἄρχοντα τῆς ἐκλογῆς του, ἀλλὰ δίκαιον, ἐνάρετον, προτιμῶντα καὶ ἐνισχύοντα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἱκανότητά, θυσιαζόντα καὶ περιουσίαν καὶ ὑγίειαν. Ἐπιθυμεῖ γνωμοδοτεῖν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων, ποθεῖ τὴν παρὰ τοῦ ἄρχοντος δικαιοσύνην, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τυφλῶς ὑποτάσσεται. Διὰ τοῦτο τὸ φυσικώτερον πολιτεῦμα παρ' Ἑλλήσιν εἶνε τὸ συνταγματικόν· ἀλλὰ τὸ γνήσιον συνταγματικόν καὶ εἰλικρινῶς ἐφαρμοζόμενον· διότι ἐν τῷ συνταγματικῷ πολιτεύματι οἰκονομοῦνται ὅλαι αἱ βηθεῖσαι διαθέσεις τῶν κατοίκων.

(Φοῖβος)

Αἱ γυναῖκες μὴ τούσαι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ G. de GEYREBRUNE

(Μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἡ πρόλογος τοῦ συγγραφέως.

Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν εἶνε μυθιστόρημα·

διὰ τοῦτο γράφω πρόλογον. Προειδοποιῶ τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἐν ταῖς σελίσιν αὐτοῦ θὰ εὔρῃ χαρακτηρισμοὺς γυναικῶν, αἵτινες διήγαγον πᾶσαι τὸν βίον, περὶ οὗ λόγον ποιούμεν.

Εἶνε εἶδος καταχθονίου κύκλου, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ δυστυχεῖς ἐκπεσοῦσαι ἔνεκα σφαλμάτων ἢ ἐγκλημάτων τῶν ἀνδρῶν, σπρέφονται περὶξ ἐνὸς μοναδικοῦ τύπου ὑψηλῆς ἀρετῆς, τοῦ μόνου, ὅστις διέμενεν ὄρθιος, ἀψηφῶν τὴν σκοτοδινίαν.

Ἰσως εἶνε διδασκαλίαν· ἴσως κατηγορία κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀνδρός, ἴσως πικρὰ διαθεβαίωσις τοῦ γεγονότος τούτου, ὅτι τὸ ἀσφαλέστερον καταφύγιον τῆς γυναικός, τιθεμένης εἰς πειρασμὸν ὑπὸ τῶν ἐνστικτῶν ἢ ἀναγκῶν τῆς, ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς εἰς τὴν ὑποίαν αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνδρός τὴν καταδικάζουσιν, εἶνε ὁ θάνατος.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου δὲν ἀπευθύνεται εἰς τοὺς πεπαιδευμένους· δὲν ἐποίησεν ἐν σύγγραμμά, ἀλλὰ μίαν δίκην τὸ κοινὸν θὰ δικάσῃ.

~~~~~

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ

Ὁ πειρασμός.

I.

Εἶνε ὁκτώ ὥραι μ. μ. Ἡ μικρὰ τραπεζαρία εἶνε πολὺ ζεστή, εὐάρεστος δὲ ὁσμὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου εἰσπέμπεται διὰ τινος ἡμιανοίκτου θύρας. Ἡ κρεμαμένη λάμπα φωτίζει τὴν παρατεθειμένην τράπεζαν, τὰς δεδεμένους πετσέτας, τὰ ἀπαστράπτοντα ποτήρια. Ἡ σκευοθήκη, λίαν καθαρὰ, διαλάμπουσα, εἶνε πλήρης ἐξωγραφισμένων πινακίων.

Ἐνώπιον τῆς ἀνοικτῆς θερμάστρας, θερμαίνων τοὺς πόδας του, μικρόσωμός τις ἀνὴρ μὲ βραχὺ ἐσωκάρδιον, ἔχων σκοῦφον βελούδινον ἐρριμένον πρὸς τὰ ὀπισθεν, ταλαντεύεται ἀνυπομόνως, πειναλέος, παρατηρῶν ἀτενῶς τὴν τράπεζαν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγείρει τὴν κεφα-

λὴν διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ὥρολόγιον, τρίβει τὴν κεφαλὴν του καὶ μουρμουρίζει :

Τί διάβολον κάμνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐξω τέτοια ὥρα ;

Νέα τις πηγαίνει καὶ ἔρχεται μὲ μελαγχολικὴν βραδύτητα· προσθέτει κάτι εἰς τὴν τράπεζαν, διευθετεῖ τὰ καθίσματα, ἐπιστρέφει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπανέρχεται, παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιον, πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον, παραμερίζει τὰ παραπετάσματα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἴδῃ ἔξω.

Λεπτὴ χιὼν πίπτει σκοτιζουσα τὰ ἀντικείμενα, καὶ περιβάλλει τὸ γκάζ μὲ φαῖαν νεφέλην, ἥτις τὸ σβύνει.

Οἱ διαβάται, λίαν σπάνιοι, προασπίζονται δι' ἀλεξιβροχίων παρέρχονται ταχέως.

Κατὰ ποῖαν ὥραν ἐξῆλθε; ἔρωτᾷ διὰ δεκάτην φορὰν ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος.

Ἡ νέα ἐπλησίασεν, ἀθιμονοῦσα τώρα, ἀποκρινομένη μᾶλλον εἰς ἑαυτήν· εἶνε παράξενον, εἶχεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐξ· ἔφυγεν εἰς τὰς πεντέμισυ.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε :

Ἐ! βεβαίως δὲν εἶνε χαμένος καιρός. Ἴσως νὰ ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἴσως νὰ μὴν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν δεχθοῦν παρὰ εἰς τὰ ἐπτά.

Ἐ καλὰ, εἶπεν ἡ νέα, μία ἀκρόασις διαρκεῖ μόλις πέντε λεπτά· ἐνθυμήθητι τὰς ἄλλας φοράς. Ὅθι εἶχεν ἔλθει ἡδὴ ἂν δυστύχημά τι . . .

Καλὰ, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα σου. Αὐτὴ ποτὲ δὲν βιάζεται. Χιονίζει, τὰ omnibus διέρχονται γεμάτα, καὶ αὐτὴ περιμένει. Πιστεύεις ὅτι συλλογίζεται τὴν ἀνυσυχίαν μας. Ἄ δά! προτιμᾷ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ τριάντα σολδία διὰ τὴν ἄμαξαν καὶ νὰ μᾶς κρατῇ ἐδῶ μὲ τὸν στόμαχον κενόν . . .

Ὁκτώμισυ, ἐψιθύρισεν ἡ νέα ὠχρίῳσα μεγάλως. Σὲ βεβαιῶ, πατέρα, ὅτι κάτι συνέβη. Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ. Ἐὰν ἐξήχοεσο . . .

Μ' αὐτὸν τὸν καιρόν! Εὐχαριστῶ . . .

Ἐπλησίασε περισσότερον εἰς τὴν θερμάστραν γογγύζων. Αὐτὴ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐνώπιόν του, μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας, μὲ

ὀφθαλμοὺς ἐκτοξεύοντας ἀπειλητικὰ βλέμματα. Ἐξαίφνης τῷ λέγει ἀποτόμως :

Ἄλλως τε δὲν εἶνε καθῆκον τῶν γυναικῶν νὰ ἐκτελῶσι τοιαύτας ἀγχαρείας. Πάντοτε ἔστειλες τὴν μητέρα μου νὰ παρακαλέσῃ διὰ νὰ προβιθασθῇ. Εἶνε αἰσχρὸν ἐπὶ τέλους! Γνωρίζω καλῶς ὅτι εἰς τὴν θέσιν της . . .

Σιωπᾷ λοιπόν, κόρη μου, εἶπε καμνύων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ κακεντρεχείας· δὲν ἐννοεῖς τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Αἱ γυναῖκες, τὸ ἀκούεις; μόναι αἱ γυναῖκες εἶνε ἱκαναὶ νὰ κατορθώωσι αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ἐτριψε τὰς χεῖράς του συγκρούων αὐτάς, ὥς ἤθελε νὰ χειροκροτήσῃ, καὶ ἐπὶ τῆς κουτοπονήρου μορφῆς του ἀπήστραψε μεγάλη χαρά.

Ὅθι ἰδῆς ἐντός ὀλίγου, θὰ ἴδῃς, — ἔλεγε μὲ κουτοπονήρον ὕψος — ὅτι ἡ μητέρα σου ἐκυρίευσεν τὸ φρούριον. Νὰ γίνω διευθυντὴς γραφείου μὲ μισθὸν 6000 φράγκων, ἐνῷ τώρα εἰμαι ἄπλοὺς ὑπάλληλος μὲ 3000, αὐτὸ εἶνε φοβερόν πῆδημα, καὶ χρειάζεται τις ἰσχυρὰν ὥθησιν διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας. Ἄλλ' ἐὰν ὁ κ. Ἐδουαρδὸς τὸ θέλῃ, ἡ ὑπόθεσις εἶνε τελειωμένη. Καὶ ἡ μητέρα σου ἔχει ἓνα τρόπον νὰ μαγεύῃ τοὺς ἀνθρώπους· τὸ γνωρίζεις ὅταν αὐτὴ ἀφίνει τὴν γλῶσσαν της νὰ τρέχῃ.

Ἐρχισε νὰ γελά, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πῆσῃ ὁ σκούφος του ἕνεκα τῶν παραδόξων κινήματων του.

Ἐλα, εἰπέ μου λοιπόν. Εὐα, πῶς σοῦ φαίνονται 6000 φράγκα. Ὁ Κογιάν θὰ σκάτῃ ἀπὸ ζήλια. Καὶ ἡ γυναῖκα του ἀκόμη περισσότερον. Ὅθι σοῦ ἀγοράσω μίαν μεγαλοπρεπεστάτην ἐνδυμασίαν διὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ σκάσουν.

Ἐννέα παρὰ τέτορτον. Αὐτὴν τὴν φορὰν πρέπει νὰ ἐξέλθῃς, πατέρα, πρέπει ἐξ ἀπαντος . . . συνέβη δυστύχημα . . .

Ἡ νέα κόρη ἠγωνίζετο νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά της, πνιγομένη, ἐντεινουσα τὰς προσπαθείας της ὅπως ἐκδιᾷσῃ τὸν ἄνανδρον πατέρα της νὰ ἐξέλθῃ. Τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἐνδύσῃ. Οὗτος ἀνθίστατο ὥς μωρὸν παιδίον

Ἄλφονσος Σας παρασύρεται ὑπὸ ὑπερβολικοῦ θυμοῦ ἢ ἀνυπομονησίας, ἢ ὑπὸ ἀλλοκότου ἰδιотροπίας, τὸν δικαιολογεῖτε μάλιστα ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι ἀσήμαντα εἰς παιδίον τόσῳ νεαρόν· ἢ ὅταν τὸν δυσαρεστήγητε κλαίει, καὶ ἐν τῷ ἄμυχ ἄφοπλίζεσθε ἀπὸ τὰ δάκρυά του· ὑπερεπιθυμεῖτε νὰ ἴδῃτε τὴν χαρὰν ἐπανερχομένην εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη του, τῷ ἐπιδακτυλίζετε φιλήματα καὶ θωπείας, καὶ σχεδὸν τῷ ζητεῖτε συγχώρησιν ὅτι τὸν ἐλυπήτατε. Ἐκ τούτου δὲ πιστεύει ὁ Ἄλφονσος Σας ὅτι ὅσον περισσοτέρως ἀταξίας πράττει, τοσοῦτον ὑπερπληροῦται ἐγκαρδιώσεων καὶ θωπειῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν διὰ δὲ τὴν ἐκπαιδεύσιν του τὰ αὐτὰ συμβαίνουσιν. Ὁ Ἄλφονσος δὲν ἐργάζεται καὶ δὲν μελετᾷ, ἢ ὅσον αὐτὸς θέλει καὶ ὅπως θέλει. "Ὅλαι αἱ δικαιολογίαι ἅς ἡ ὀκνηρία του ἐμφυρίσκει ὅπως ἀποφεύγῃ τὸ σχολεῖον, εἰσιν εὐπρόσδεκτοι εἰς Σας. Οὕτω μ' ὅλην τὴν φυσικὴν εὐφυΐαν του αἱ πρόδοί του σχεδὸν δὲν εἶναι τίποτε. "Ὅταν παραπονήται κατὰ τῶν διδασκάλων του τὸν δικαιολογεῖτε, ἢ ἐὰν τοὺς ὑπερασπίζεσθε ἐναντίον του κάμνετε τοῦτο τόσον ἀσθενῶς, ὥστε ὁ Ἄλφονσος πιστεύει εὐκόλως ὅτι εἰς τὸ βάθος τῶν στοχασμῶν σας αὐτοὶ ἔχουσιν ἄδικον. "Ὅταν παραπονούνται ἐναντίον του, τοὺς ὑποπτεύεσθε ἐνδομύχως ὅτι εἶναι πολὺ ἄδικοι πρὸς αὐτὸ τὸ παιδίον, ὅτι παραγνωρίζουσι τὰ προτερήματά του, ὅτι ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς μηδαμινὰ πράγματα, ὅτι ἔχουσι περισσοτέραν ἀγάπην εἰς τοὺς ἄλλους συμμαθητάς του.

Καὶ ὅμως ἡ μόνη εὐχὴ Σας, ἡ μόνη ἐπιθυμία σας εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ τέκνου Σας. Ἄλλὰ, κυρία, ὁ Ἄλφονσος Σας μεγαλώνει. "Ὅταν συνειθισμένος ἀπὸ Ὑμᾶς νὰ βλέπῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅλους ἐνδίδοντας εἰς τὰς θελήσεις του, ἀναγκασθῇ ἀργότερον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ ζῇ μὲ ὁμοίους ἢ ἀνωτέρους του, οἵτινες δὲν θὰ ἐπιτρέπωσιν εἰς αὐτὸν τίποτε, θὰ εἶναι τότε εὐτυχής; "Ὅταν συνειθίσας νὰ μὴ κάμνῃ τίποτε, ἢ νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει, ἀναγκασθῇ νὰ ἐργάζεται ὅχι κατὰ τὴν θέλησίν του ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, καὶ ἡ

ἀνικανότης του τῷ καταστήσῃ πᾶν ἐπάγγελμα ἢ ἐπίπονον ἢ καὶ ἀδύνατον, θὰ εἶναι εὐτυχής; Καὶ ἡ μήτηρ ἥτις κολακεύουσα καὶ ἐνθαρρύνουσα ἐλαττώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ ἦτον εὐκολον νὰ τὸν διορθώσῃ, τῷ παρασκευάσῃ τοιοῦτον μέλλον, θὰ εἶναι εὐτυχὴς αὐτὴ ἡ ἰδία;

"Α! φοβήθητι μήπως τότε ὁ Ἄλφονσος Σας ἀπευθύνῃ τοῦλάχιστον ἐσωτερικῶς διακαίως μομφὰς. Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχῃ πάντοτε δι' Ὑμᾶς τὸν αὐτὸν σεβασμόν, τὴν αὐτὴν στοργήν· ἀγαπῶ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ ὁμοιάσῃ τὰ ἄλλα διεφθαρμένα παιδιά ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθίστανται ἀνάσθητα. Ἄλλ' ἐνῷ θὰ Σας ἀγαπᾷ, θὰ πιστεύῃ συνάμα ὅτι πρέπει νὰ παραπονήται καθ' Ὑμῶν.

Παρατηρήσατε ὅτι δὲν παραδέχομαι ὡς δυνατὰ ἀποτελέσματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰς παιδιά ὀλιγώτερον γενναῖόφρονα τοῦ Ἄλφονσου δὲν εἶναι σπάνια. Οὐδέποτε θὰ ὁμοιάσῃ τοὺς νέους ἐκεῖνους τῶν ὁποίων τὰ ἐλαττώματα μὴ κατασταλέντα ἐνωρὶς λαμβάνουν σὺν τῇ ἡλικίᾳ ἀνάπτυξιν τρομεράν, ἅτινα συνειθισμένα νὰ μὴ φοβῶνται τοὺς γονεῖς τῶν ἐγκαταλείπονται ἄνευ τύφους τοῦ συνειδότος εἰς τὴν ἀταξίαν, καὶ ἅτινα ὑπόταν θελήσῃ τις νὰ τὰ κάμῃ ν' ἀναγνωρίσωσι τὸ κατ' ἡκόν των ἀπαντῶσιν εἰς τὰς προτροπὰς μὲ ἐντελὴ ἀδιαφορίαν, καὶ ἄποτε εἰς τὰς ἐπιπλήξεις μὲ αὐθάδειαν. "ὐχι, ὁ Ἄλφονσος δὲν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τοιοῦτους φόβους· ἔχει κάλλιστον φυσικόν· ἔχει ἀδιακόπως ὑπ' ὅψιν τὰ κάλλιστα παραδείγματα καὶ δὲν δύναται νὰ γείνῃ κακός. Ἀλλὰ σκέφθητι κάλῳς περὶ τούτου· ἐπὶ δέκα κακῶν ὑπάρχουσιν ἐννέα οἵτινες δὲν θὰ ἐγένοντο τοιοῦτοι, ἐὰν οἱ γονεῖς τῶν δὲν ἐφέροντο ὑπερβολικῶς ἐπιεικεῖς πρὸς αὐτοὺς.

Κάμετε λοιπὸν σεῖς ἡ ἰδία, κυρία, γενναίαν ἀπόφασιν. Ἔσο αὐστηρὰ πρὸς τὸν Ἄλφονσον, ὅταν πρέπει νὰ εἰσῇ ἔσο ἀπαιτητικὴ ὅπως εἶναι ἐπιμελής καὶ εὐπειθής πρὸς τοὺς διδασκάλους του, μὴ ἐπιτρέπῃς εἰς αὐτὸν οὔτε παραφορὰς οὔτε ἰδιотροπίας. Γνώριζε νὰ τὸν στερῇς τῶν θωπειῶν Σας, ὅταν δὲν εἰ-

ναι ἄξιός αὐτῶν. Ὅταν ὑποφέρει ἡ καρδιά Σας ἐνεκα σωτηρίων τιμωρίων ἄστυνας τῷ ἐπιβάλλετε χάριν τοῦ συμφέροντός του, ἀποκρύψατε τὰ δάκρυά Σας καὶ μὴ φαίνεσθε ὅτι Σας μέλλει διὰ τὰ ἰδικά του, εἴμῃ ὅταν μεταμέλει καὶ ἄλλο τι ἀξίεπαινον αἰσθητικὴ κάμνη νὰ βέωσι.

Μετ' ἐπιμονῆς ἀκολουθήσατε αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν πρὸς τὸν Ἀλφόνσον Σας, ὁ Ἀλφόνσος τότε θὰ γείνη ὁ κάλλιστος τῶν νέων, καὶ Σαῖς ἡ μήτηρ του, ἡ εὐτυχέστερα τῶν μητέρων.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

ΦΑΩΝ.

Ἐν τῷ ἀμείσῳ κατωτέρῳ καταχωριζομένῳ ἄρθρῳ, ὅπερ ἰμέτερος ἐξ Ἀθηνῶν συνεργάτης ἐπέμψεν, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐνδιαφερούσας πληροφορίες περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οὕτως ἐξορτασθήσεται μετ' οὐ πολὺ ἡ πεντηκονταετής.

(Σημ. Διευθ.)

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ὁ χρόνος ἐφ' ὃν θέλει διαρκέσῃ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν θὰ πανηγυρισθῇ ἡ πεντηκοντὴ ἐπέτειος τῆς συστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ἔχει σχεδὸν ἀπὸ τοῦδε ὁρισθῇ.

Αἱ ἐορταὶ θὰ διαρκέσωσι τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ Πανεπιστήμιον ἔσται σημεῖοστολιστον καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένον. Τὴν πρώτην ἡμέραν θὰ γίνῃ ἐν τῇ μεγάλῃ πανεπιστημιακῇ αἰθούσῃ ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων σωματείων. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ πρύτανης θ' ἀπαγγεῖλῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τῶν ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν προσκεκλημένων, εἰς τιμὴν δὲ τῶν τελευταίων τὸ ἐσπέρας θὰ πρᾶξεθῇ ἐν Φιλήτρῳ μέγα γεῦμα. Τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ διαχθῇ ἐν ταῖς Ὀλυμπίαις ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς

σχολῆς, πιθανῶς δὲ καὶ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους ἢ Πλάτου. Χορικὸν ἄσμα τῆς Ἀντιγόνης μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Γαϊδεμβέργερ θ' ἀναμείψῃ χορὸς ἐκ πεντήκοντα φοιτητῶν ἀποτελούμενος. Μετὰ τὴν ἐν Ὀλυμπίαις διδασκαλίαν γενήσεται λαμπραδηφορία τῶν φοιτητῶν.

Πιθανώτατα αἱ ἐορταὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος θ' ἀρχίσωσι τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου (21 Μαΐου) ὅτε καὶ συμπληροῦται περίπου πεντηκονταετία.

Τὴν 27 Μαΐου 1836 ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» τὸ περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου διάταγμα, τὴν δὲ 3 Μαΐου 1837 ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐγκαινίασις αὐτοῦ. Σύντομος περιγραφή τῆς τελετῆς ἐκείνης δὲν θὰ ἦτο ἐνταῦθα περιττή.

Περὶ τὴν 11 ὥραν ὁ βασιλεὺς ἔφιππος ἐφθασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου παρευρίσκειτο τὸ διπλωματικὸν σῶμα, τὸ συμβούλιον καὶ οἱ γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, ἡ ἱερὰ σύνοδος κλπ.

Μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν οἱ σχολάρχαι (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ κοσμητορες μέχρι τοῦ 1841 ὅτε διὰ διατάγματός ἐγένετο ἀλλαγὴ τῆς ὀνομασίας τῶν ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου)* ἐδῶκαν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ μετὰ ταῦτα ὁ πρύτανης Κ. Σχινᾶς ἀπήγγειλε λόγον ἐπὶ δ' ὠμίλησαν ὁ κοσμητὼρ Ν. Βάμβας ὁ Μ. Ἀποστολίδης καθηγητῆς τῆς Θεολογίας καὶ ὁ Α. Λευκίης καθηγητῆς τῆς Ἰατρικῆς.

Τὸν βασιλεῖα Ὁθωνα — ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν τότε χρονογραφῶν δις ἐδάκρυσε διαρκούσης τῆς τελετῆς — ἐξεληθόντα ὑπέδεχθη μετ' εὐφημιῶν ὁ ἐξῶθεν τοῦ πανεπιστημίου πολυπληθὴς λαός.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος τακτικοὶ καθηγηταὶ εἶχον διορισθῇ τῆς μὲν Θεολογίας ὁ Μ. Ἀποστολίδης καὶ Θεόκλητος Φαρμακίδης, τῆς

* Διὰ τοῦ διατάγματος τούτου (10322 Ὀκτωβρίου 1811) ὁ τίως ὠνομάζομενος προπρύτανης ὠνομάσθη ἀντιπρύτανης ἡ σχολάρχεια κοσμητεία καὶ τὸ ἀκαδημαϊκὸν συμβούλιον ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος.